

DIRECTORS FORÇATS

Al cel l'esperaven Companys, l'avi Macià i el Timbaler del Bruc.

Van fer festa de la grossa amb calçotada i cant de caramelles.

Malgrat el Covid els van permetre no dur mascaretes i quedar-se fins tard.

El Director de cinema català, Josep Me Forn, va ser convidat a passar la primera nit en una habitació de primera classe amb pantalla gran i connexions a tots els servidors.

Però es va adormir sense encendre la pantalla. Ja en tenia prou.

Josep Me Forn, era bon home, bon marit, millor pare i bon català. Què més voleu per ser rebut al cel?

El problema del Sr Forn és que en una país miserablement estèril a nivell cultural, un dia va fer una pel·lícula d'aquelles que el temps i la pobresa creativa de l'època van convertir en exemple de nou cinema.

La causa catalana necessitava tenir símbols en totes les àrees socials i en Forn –junt a uns pocs altres- va ser escollit com a mostra de la cinematografia catalana.

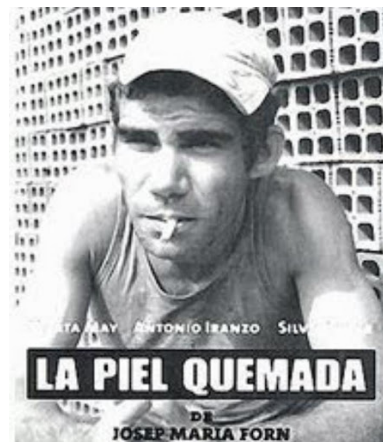
Mala cosa haver de ser exemple. T'esconyen la vida i el pobre Sr Forn va haver de mantenir-se fent veure que era director quan en realitat a ell li agradava la paella i una bona conversa.

Quan podia, es prenia un decenni sabàtic que omplia amb càrrecs més o menys oficials relacionats amb el setè art.

I quan ja no sabia si crear una nova escola de cinema o una productora, la història li va venir a salvar la carrera.

Els Presidents Companys i Macià varen passar per la seva filmografia política, catalanista, reivindicativa... però ja no era el moment, i si bé servien per justificar un personatges no tenien gaire a veure amb lideratges culturals catalans.

I la seva obra, com la seva vida va anar fonent-se.

El problema en tot cas, no és, ni mai no va ser del Sr Forn.

El problema, com sempre, és la necessitat catalana de sentir-se els millors en tot.

De tenir els millors artistes mundials, els millors tècnics i, si ens deixen els majors descobridors com un tal Cristòbal Colón (altrament conegut en terres catalanes com a Cristòfol Colom).

Potser un primer pas per valorar el veritable mèrit del país, seria no forçar a gent tan bona com normal, a convertir-se en símbols.

I, francament, podríem començar pels polítics.

HUMANOTECA EL REFUGI CULTURAL

La universitat, qualsevol universitat de qualsevol temps, desperta en la ciutadania idees per ells ignorades però que admiren.

Com és evident, la cultura, la educació, el respecte, els diners, la investigació, la innovació...

La Universitat però també te un perill.

S'hi poden educar els joves i si els joves s'eduquen, els polítics queden sense feina.

Per evitar això a Espanya es fan plans cada dos per tres.

De manera que canviant de pla d'estudis cada curs.

Els joves passen més hores a secretaria sabent els certificats que han de presentar que estudiant.

El darrer pla de distracció parit a Madrid diu que:

No es pot copiar a classe.

Tot un clàssic que ja utilitzaven els jesuïtes a la edat mitjana i que fins ara, aquí, per no haver de anular tots els títols aconseguits pels polítics, no es

posava en pràctica.

No cal saber anglès per entrar a la universitat, amb un bon castellà (accent val·lisoletà) n'hi ha més que de sobres.

A Catalunya cal respectar als castellanoparlants de manera que, com ja ha succeït, si de cent dotze estudiants, un de sol no vol la classe en català els cent onze restants, han de fer-la en castellà.

El que hem dit: Universitat, centre de cultura, respecte, innovació...

Sempre que la Universitat no depengui del govern central de Madrid ja que aleshores es converteix en una típica casa de barrets.